

Curtea Supremă de Justiție

DECIZIE

16 septembrie 2015

mun. Chișinău

Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție în componența:

Președinte:

Nicolae Gordilă

Judecători:

Liliana Catan și Ion Guzun

examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat de către procurorul în Procuratura de nivelul Curții de Apel Chișinău, Dorina Tăut, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 09 aprilie 2015, în cauza penală în privința lui

Mihai Vladimir Andrei, născut la 12.12.1968, originar din s. Trușeni, domiciliat în mun. Chișinău, s. Trușeni, str. Livezilor 10.

Termenii de examinare a cauzei:

prima instanță: 09.09.2014-02.02.2015;

instanța de apel: 05.03.2015-09.04.2015;

instanța de recurs: 18.06.2015-16.09.2015;

CONSTATĂ :

1. Prin sentința Judecătoriei Botanica mun. Chișinău din 02 februarie 2015, cauza fiind examinată în baza art.364/1 Cod de procedură penală, Mihai Vladimir a fost recunoscut vinovat și condamnat în baza art. 264 alin. (3) lit. b) Cod penal la 3 (trei) ani închisoare cu privarea de dreptul de a conduce mijlocul de transport pe un termen de 3 (trei) ani.

Conform art. 90 Cod penal executarea pedepsei cu închisoare a fost suspendată pe un termen de probă de 4 ani (patru) ani.

2. Pentru a pronunța sentința, instanța de fond a reținut că Mihai Vladimir, la 09.05.2014, aproximativ ora 11.20, fiind la volanul automobilului de model „Mercedes 313”, cu n/î C LY 482 și deplasându-se cu spatele în mun. Chișinău, pe bd. Traian 23/1, încălcând prevederile pct.41 alin.2, și pct.45 din Regulamentul circulației rutiere, nemanifestând prudență sporită la trafic, fără să țină seama permanent de împrejurări și fără să aprecieze corect situația reală pe drum, a tamponat pe Micunova Valentina, care traversa carosabilul prin spatele automobilului în cauză.

În rezultatul accidentului rutier Valentinei Micunova i-au fost cauzate vătămări corporale grave sănătății cu survenirea decesului.

3. Nefiind de acord cu sentința apel a declarat procurorul, prin care a solicitat casarea sentinței, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri, potrivit modului stabilit pentru prima instanță, cu recunoașterea culpabilității inculpatului Mihai Vladimir în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 264 alin. (3) lit. b) Cod penal, cu stabilirea unei pedepse sub formă de închisoare pe un termen de 3 (trei) ani, cu ispășirea pedepsei în penitenciar de tip deschis și privarea dreptului de a conduce mijloace de transport pe un termen de 4 (patru) ani.

În susținerea apelului acuzatorul de stat a invocat că la emiterea sentinței instanța de judecată a dat o apreciere corectă probelor prezentate de către acuzare, însă față de inculpatul Mihai Vladimir a fost aplicată o pedeapsă blîndă în coraport cu gravitatea infracțiunii imputate, precum și consecințele survenite în rezultatul acțiunilor infracționale și anume decesul părții vătămate în rezultatul leziunilor primare.

Infracțiunea de încălcare a regulilor de securitate a circulației de către persoana care conduce mijlocul de transport, ce s-a soldat cu decesul unei persoane, săvîrșite de către inculpatul Mihai Vladimir, atentează la relațiile sociale ce vizează respectarea de către conducătorii mijloacelor de transport a regulilor circulației rutiere, obligație impusă fiecărui conducător de transport, care este mijloc de pericol social sporit pentru viața și sănătatea nu numai a însuși șoferului, dar și a altor participanți la trafic.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 09 aprilie 2015, a fost respins apelul declarat ca nefondat, cu menținerea sentinței.

5. În argumentarea soluției adoptate instanța de apel a concluzionat că instanța de fond i-a stabilit inculpatului Mihai Vladimir o pedeapsă echitabilă în limitele fixate de sancțiunea art. 264 alin. (3) lit. b) Cod penal cu aplicarea prevederilor art. 364/1 alin. (8) Cod de procedură penală, cu respectarea criteriilor generale de individualizare a pedepsei luînd în considerație toate circumstanțele concrete, cele atenuante, caracterul și gravitatea infracțiunii comise, motivul și scopul infracțiunii comise, personalitatea vinovatului, consecințele survenite, de asemenea a ținut cont de influența pedepsei aplicate asupra corectării vinovatului, precum și prevenirea săvîrșirii de noi infracțiuni atît din partea inculpatului, cît și din partea altor persoane precum și de faptul că executarea pedepsei nu trebuie să cauzeze suferințe fizice și nici să înjosească demnitatea persoanei condamnate.

Colegiul Penal a considerat, că concluziile instanței de fond cu privire la stabilirea pedepsei inculpatului corespund principiului individualizării răspunderii penale și pedepsei penale prevăzut de art. 7 Cod Penal, scopului și criteriilor individualizării pedepsei prevăzute de art. 61, 75 Cod Penal și nu există motive de

aplicare a pedepsei mai aspre, fiindcă s-a ținut cont de toate circumstanțele cauzei în ansamblu.

6. Împotriva deciziei menționate, procurorul invocând prevederile art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală a solicitat casarea parțială a acesteia, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi decizii prin care inculpatului să-i fie aplicată o pedeapsă reală cu închisoare, cu excluderea art. 90 Cod penal.

În motivarea recursului a invocat că instanța de apel la aplicarea pedepsei a ignorat art. 75 Cod penal.

Totodată, recurentul a menționat că la stabilirea pedepsei urma să s-a ținut cont de obiectul infracțiunii ce constituie relațiile sociale referitoare la securitatea circulației, viața și sănătatea persoanei care sunt valori incomensurabile.

7. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar în baza materialelor din dosar, Colegiul penal în unanimitate decide inadmisibilitatea acestuia, din următoarele considerente.

În conformitate cu prevederile art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, *instanța de recurs, examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărârii instanței de apel, este în drept să decidă asupra inadmisibilității acestuia în cazul în care constată că acesta este vădit neîntemeiat.*

În sensul art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, *hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel.*

Colegiul penal reține că, recursul depus de procuror are ca temei de recurs pct. 6) al art. 427 Cod de procedură penală care stipulează că, *hotărârea instanței de apel poate fi supusă recursului pentru a repara eroarea de drept comisă de instanțele de fond ori de apel, atunci când instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel, hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția în partea individualizării pedepsei stabilite inculpatului și anume în partea aplicării prevederilor art.90 Cod penal.*

În fapt, decizia instanței de apel corespunde tuturor prevederilor procesual-penale fiind legală și întemeiată. Acuzatorul de stat este de acord cu starea de fapt stabilită de instanța de apel precum și cu încadrarea juridică a acțiunilor făptuitorului însă critică hotărârea în partea pedepsei, nefiind de acord cu aplicarea prevederilor art. 90 Cod penal cât și faptul ignorării prevederilor art. 75 Cod penal de către instanța de apel, iar temeiul pentru recurs semnalat de recurent nu și-a găsit confirmare la examinarea acestuia, nefiind stabilită presupusa eroare de drept invocată, mai mult ca atît recurentul nu a invocat careva argumente concrete în raport cu temeiurile prevăzute de art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, iar solicitările acestuia de fapt se încadrează în temeiul prevăzut de art.427 alin. (1) pct.10) Cod de procedură penală.

Așa cum se reține în doctrina penală, în cazul săvârșirii unei infracțiuni instanța de judecată este singură în măsură să înlăpăteze nemijlocit acțiunea de individualizare a pedepsei pentru infractorul care a comis acea infracțiune, având deplina libertate de acțiune în vederea realizării operațiunii respective, ținând seama de regulile și principiile prevăzute de Codul penal, la stabilirea felului, duratei ori a cuantumului pedepsei.

Chestiunea de individualizare a pedepsei este un proces obiectiv de evaluare a tuturor elementelor circumscrise faptei și autorului, având ca finalitate stabilirea unei pedepse în limitele prevăzute de sancțiunea articolului din Codul penal în baza căruia au fost condamnat inculpatul.

De asemenea, se reține că la individualizarea pedepsei trebuie avut în vedere principalul criteriu - gradul de pericol social al faptei săvârșite, care se măsoară după cuantumul pedepsei prevăzute de textul incriminator, urmînd ca celelalte două criterii alăturate și distincte - persoana infractorului și împrejurările care atenuază sau agravează răspunderea penală, să fie avute în vedere după ce instanța și-a format opinia cu privire la gradul de pericol social concret al activității infracționale săvârșite.

Instanța de recurs respinge ca neîntemeiat argumentul recurentului, precum că la individualizarea pedepsei inculpatului instanța de apel nu a acordat deplină eficiență prevederilor art. 75 Cod penal.

Norma nominalizată indică expres, că *persoanei recunoscute vinovate de săvârșirea unei infracțiuni i se aplică o pedeapsă echitabilă în limitele fixate în Partea specială a Codului penal în strictă conformitate cu dispozițiile Părții generale a Codului. La stabilirea categoriei și termenului pedepsei, instanța de judecată ține cont de gravitatea infracțiunii săvârșite, de motivul acesteia, de persoana celui vinovat, de circumstanțele cauzei care atenuază ori agravează răspunderea, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, precum și de condițiile de viață ale familiei acestuia. O pedeapsă mai aspră, din numărul celor alternative prevăzute pentru săvârșirea infracțiunii, se stabilește numai în cazul în care o pedeapsă mai blîndă, din numărul celor menționate, nu va asigura atingerea scopului pedepsei.*

Astfel, instanța de apel corect a menționat că prima instanță la stabilirea pedepsei a ținut cont pe deplin de prevederile citate - criteriile generale de individualizare a pedepsei penale și corect a ajuns la concluzia despre aplicarea prevederilor art. 90 Cod penal, numind inculpatului o pedeapsă echitabilă, în strictă conformitate cu dispozițiile Părții generale a Codului penal, luînd în considerație personalitatea inculpatului, care anterior a fost judecat, dar antecedentul penal este stins, la evidența medicului narcolog și psihiatru nu se află, se caracterizează pozitiv la serviciu și la domiciliu (f.d.109,112), a restituit

prejudiciul succesului victimei, ultima neavînd careva pretenții materiale și morale față de inculpat (f. d. 110,111), are la întreținere părinții care au vîrsta înaintată (f. d. 104-108), a recunoscut vina fiind de acord cu examinarea cauzei în baza probelor administrate la faza urmării penale și se căiește sincer (f.d.103).

Totodată, Colegiu reține că criticile recurentului precum că la stabilirea pedepsei de către instanțele de judecată nu s-a ținut cont de obiectul infracțiunii ce constituie relațiile sociale referitoare la securitatea circulației, viața și sănătatea persoanei care sunt valori incomensurabile, deasemenea nu și-au găsit confirmare, deoarece inculpatului i-a fost aplicată pedeapsa complimentară – privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport, ținîndu-se cont de flagelul multitudinilor de accidente rutiere, cu consecințe tragice ce atentează la viața și sănătatea persoanelor, pentru asigurarea caracterului educativ ale unei condamnări și pentru a descuraja prin aplicarea pedepsei alegerea unui comportament nepăsător față de viața și sănătatea oamenilor.

Prin urmare, criticele formulate de recurent au fost invocate și în apel, cărora l-i s-a dat o motivare corespunzătoare, argumentată și pe larg expusă în prezenta decizie la pct. 5, iar decizia instanței de apel în totul corespunde prevederilor art. 415- 417 Cod de procedură penală soluție, pe care instanța de recurs și-o însușește pe deplin și a cărei reluare nu se mai impune.

În atare circumstanțe, raportînd situația reținută în cauză la prevederile art. 432 alin. (2) Cod de procedură penală, rezultă că lipsesc temeiuri de drept de casare a hotărîrii adoptate pe cauza dată și prin urmare, se impune soluția inadmisibilității recursului ordinar declarat de procuror, ca fiind vădit neîntemeiat.

8. În conformitate cu prevederile art. 432 alin. (1), (2) pct. 4) Cod de procedură penală, Colegiul penal,

DECIDE :

Inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de către procurorul în Procuratura de nivelul Curții de Apel Chișinău, Dorina Tăut, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 09 aprilie 2015, în cauza penală în privința lui Mihai Vladimir, ca fiind vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă.

Decizia motivată publicată la 16 septembrie 2015.

Președinte

Nicolae Gordilă

Judecători

Liliana Catan

Ion Guzun